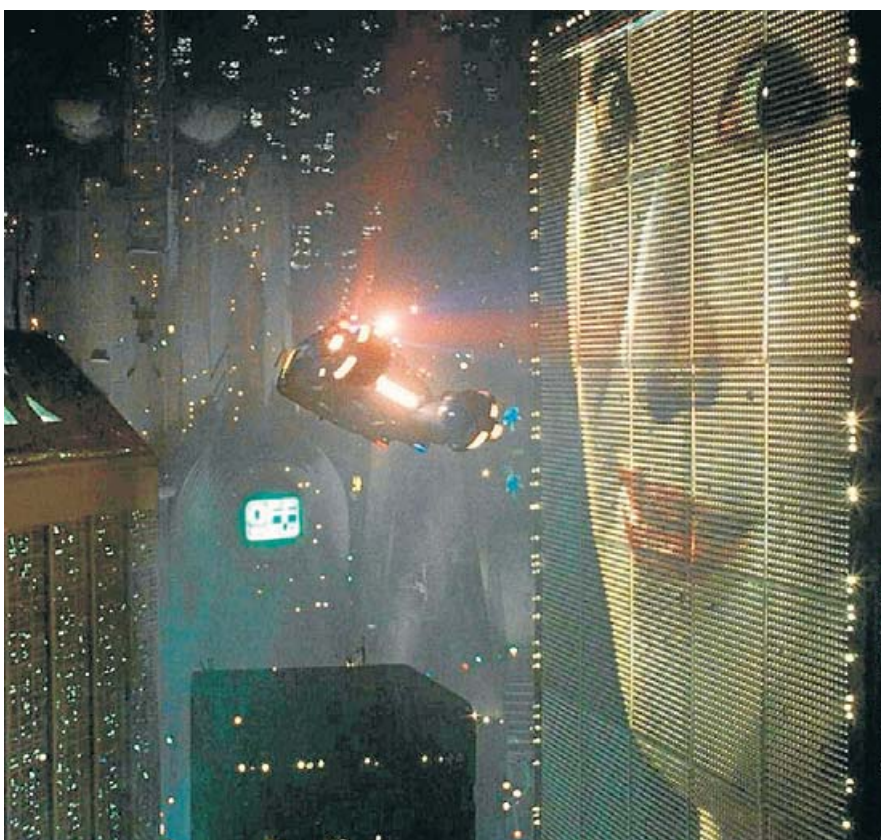

'Blade runner', passat, present i futur

Toni Vall

Fotograma de la ciutat futurista de *Blade Runner*, suposadament ambientada a Los Angeles el 2019.

Los Angeles, novembre del 2019. Així comença *Blade runner*, i amb unes imatges poètiques i evocadores: els edificis, els cotxes voladors, les façanes amb anuncis en moviment, tothom sempre calat per una espècie de pluja àcida. I els replicants, els robots creats per l'home a la seva imatge i semblança que es revelen en contra seu, i el policia a qui s'encomana la missió de parar-los els peus. El 1982 Ridley Scott va dirigir una d'aquelles pel·lícules que són capaces de canviar-te la vida, una obra inesgotable, plena de lectures, capaç de captivar-te igual i de nou cada vegada que la veus.

El dia 1 de novembre moltes persones que estimem *Blade runner* ens en vam recordar. Vam pensar-hi durant una estona o moltes estones del dia. Impressiona una mica quan el futur que el cinema ha imaginat arriba de sobte, t'atrapa i et conquereix. I no pots evitar fer l'exercici comparatiu: què s'ha complert i què no de tot allò que descriu. La comparació en termes d'exactitud es fa difícil. Les ciutats no són tan fosques, no plou tota l'estona i els cotxes no volen. Els robots existeixen, però encara no hi ha hagut (o no han transcendit) rebel·lions d'uns contra els altres. Segur que hi ha persones fascinades pels autòmats al món, també uns quants milions d'amors impossibles i un grapat de detectius turmentats, travessats per una dolorosa fletxa de fatalisme.

El món, i aquí el film l'encerta de ple, com més va pitjor. Els dos protagonistes fugen sense mirar enrere. S'escapen per viure el seu amor en llibertat, sense voler saber res de ningú. Tant de bo fos fàcil tocar el dos, refugiar-se, amagar-se dels indesitjables, dels cíncics, dels que embruten tot allò que hi ha de bonic al món. És colpidor adonar-te que *Blade Runner* és alhora passat, present i futur. ●

